

’/zuid-korea/2

‘Middenin de nacht thuiskomen kost strafpunten’

Wouter Dijks, vierdejaars small business & retail management, studeert dit semester in de stad Daegu, in Zuid-Korea. Voor win' doet hij verslag van zijn belevenissen.

Ik ben verliefd op de Koreaanse keuken: veel vlees, goede kruiden en lekker pittig! Het enige gerecht dat ik echt niet lekker vind? Zijderupsen. Maar de meeste Koreanen zijn het hier met mij over eens. Mijn vuistregel is om eerst te proeven vóór ik nadenk, en dat bevalt goed. Ik had namelijk nooit verwacht fan te worden van inktvis 'Bulgogi'. Dat laatste betekent zoiets als scherp vlees. Heerlijk!

De mensen zijn fantastisch hier, niet alleen de Koreanen maar ook de andere uitwisselingsstudenten. Ik ontmoet mensen vanuit de hele wereld. De medestudenten waar ik het meeste omga komen uit Duitsland, Italië, Rusland, Japan en natuurlijk Zuid-Korea. Het is echt fantastisch om zoveel te leren over de diverse talen en culturen. Met name mijn Duits is ongelooflijk verbeterd.

Vanuit school worden we verplicht om 's nachts tussen één en vijf uur op onze kamer te zijn, waardoor we tijdens het stappen tot de max moeten gaan om niet buitengesloten te worden. Als iemand wél – bijvoorbeeld – om drie uur 's nachts thuiskomt, dan levert dat strafpunten op.

Volgende week als de feestdag Chusok begint (een soort Thanksgiving), ga ik samen met vrienden richting Seoul. Het idee is om door Korea te reizen, het internationale vuurwerkfestival mee te maken en een tour te regelen door de gedemilitariseerde zone tussen Noord- en Zuid-Korea. Na deze minivakantie zal het studeren weer beginnen, aangezien de tentamenperiode deze maand start.

Ik zal meer moeten studeren dan ik van tevoren had verwacht, met name voor Koreaans. Deze taal is makkelijk te leren, maar moeilijk eigen te maken door de vele klanken en moeilijkheidsgraad. Ik heb al op de harde manier geleerd dat studeren belangrijk is, want op mijn eerste toets scoorde ik meteen een onvoldoende... oeps.

Having a good one, Wouter

’/weekend

‘Conditie, kracht en lenigheid’

Lynn Nijland, derdejaars studente Lerarenopleiding Wiskunde, was dit weekend hard aan het trainen op de balk, brug en vloer. In november begint namelijk het nieuwe wedstrijdseizoen van turnen.

Hoe ver ben je al in de turnsport?

'Ik ben redelijk laat begonnen met turnen – ik was al negen – maar ik heb me in de afgelopen tien jaar redelijk op kunnen werken.

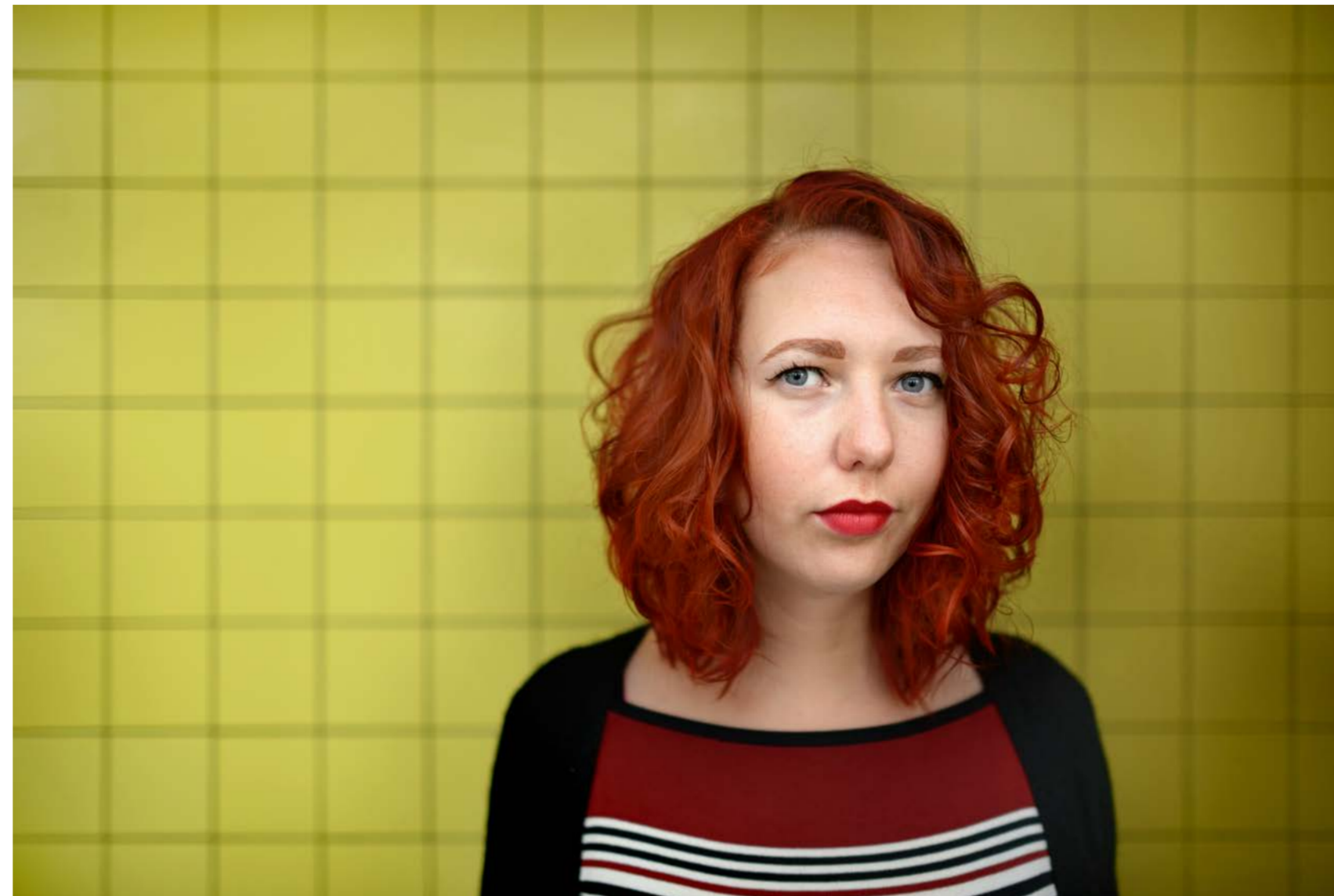
Ik turn nu in de tweede divisie. Dat houdt in dat je meedoet aan allemaal landelijke wedstrijden en toernooien. Met de start van het nieuwe seizoen kan ik meedoen aan plaatsingswedstrijden, en als ik daar goed genoeg turn kan ik me weer kwalificeren voor het NK. Hier en daar doe ik wel eens mee

aan een kleiner, plaatselijk toernooi, maar die zie ik meer als oefenwedstrijden.'

Dus je hebt al eens meegedaan aan het NK?

'Ja, in mei. Dat is toch wel het belangrijkste einddoel als turner – daar doe je het allemaal voor. Maar daar moet je ook wel voor trainen natuurlijk. Ik train twaalf uur per week, verspreid over vier dagen. Dan werk ik alle wedstrijdtoestellen af, zoals de balk, brug, sprong en vloer. Wanneer er dan een wedstrijd aankomt perfectioneer je die oefeningen zo veel mogelijk. Het is dan de bedoeling om je conditie, kracht en lenigheid zo goed mogelijk op peil te houden. Mijn eerstvolgende wedstrijd is in december, dus ik ben al hard aan het werk!'

JOPPE VARKEVISSER

Sph-studente Linde: "Ineens trok hij me met geweld mee. Ik was fysiek niet sterk genoeg om me te verweren."

FOTO: JASPER VAN OVERBEEK

‘Ik ben geen slachtoffer’

Studente Linde helpt anderen als ‘ervaringsdeskundige’

Linde Bijkerk kreeg op haar achttiende te maken met seksueel geweld. Ze besloot de verschrikkelijke gebeurtenis om te zetten in iets waar mee ze anderen kan helpen. Dat doet ze via het traject voor 'ervaringsdeskundigen' binnen haar studie.

"Ik kwam een oude bekende tegen in de kroeg. We kletsten buiten verder omdat we elkaar slecht konden verstaan, maar ineens trok hij me met geweld mee. Ik was fysiek niet sterk genoeg om me te verweren. Verdwaasd ging ik naar huis en heb er een week lang niet over gepraat. Ik wilde het vergeten. Maar ik kreeg nachtmerries, moest veel huilen en was prikkelbaar. Ik nam mijn bazin bij de kapsalon waar ik stageliep in vertrouwen. Door dat gesprek realiseerde ik me dat ik boos was. Heel boos. En dat ik aangifte wilde doen, zodat hij gestraft kon worden."

Zijn woord tegen het hare Maar de dader is nooit bestraft. Linde, nu 25 jaar oud: "Het was zijn woord tegen het mijne. Maar voor mij is het nu iets wat nou eenmaal in mijn rugzakje zit, net als andere levenservaringen. Ik ben geen slachtoffer. Ik ben Linde."

De verkrachting was destijds iets waar ze zich voor schaamde, maar tegenwoordig kan ze er probleemloos over praten. "Ik heb de verkrachting inmiddels een plek kunnen geven."

Als snel na de gebeurtenis besloot Linde te stoppen met haar kappersopleiding op mbo-school Landstede. "In de kappersstoel vertellen klanten je soms hun hele levensverhaal, wat soms best heftig was. Dat vond ik erg moeilijk, omdat ik ze niet kon helpen. Ik wilde zo graag iets betekenen voor die mensen in plaats van alleen hun haar te doen! Dat vond ik te oppervlakkig. Daarom ben ik eerst binnen Landstede overstapt op de studie maatschappelijke zorg en uiteindelijk dus sociaal pedagogische hulpverlening gaan studeren op Windesheim."

Schaamte en shock Linde zet nu haar eigen nare ervaring in iets positiefs: haar grote missie is zo veel mogelijk mensen een veilig thuis bieden. Ze zit inmiddels in het laatste halfjaar van haar studie en volgt de afstudeer richting 'ervaringsdeskundigheid'. Hierbij leren sph-studenten die in aanraking zijn gekomen met bijvoorbeeld (seksueel) geweld of verslaving, al vanaf het eerste jaar van de opleiding om hun ervaringen op professioneel niveau in te zetten in hun latere werkveld.

'Ik kreeg nachtmerries en moest veel huilen'

Al tijdens haar stages heeft Linde cliënten verder kunnen helpen. "Ik leer om mijn eigen ervaring in te zetten, zonder meteen mijn hele verhaal te vertellen. Een

slachtoffer van seksueel had bijvoorbeeld het gevoel dat ze niet genoeg weerstand had geboden. Daar schaamde ze zich voor. Uit eigen ervaring kon ik haar vertellen dat het normaal is dat je in shock raakt en het over je heen laat komen. Door een persoonlijke ervaring te delen, hoe klein ook, raak je iemand. Inmiddels schaamt ze zich niet meer voor wat haar is overkomen. Dat is geweldig om te zien!"

Intensief traject Linde's afstudeerproject bestond uit het ontwikkelen van voorlichtingsmateriaal voor Windesheim. "Toen ik me oriënteerde op een sph-opleiding, kwam ik uit bij Windesheim. Dit was de enige hogeschool die naast het reguliere programma aandacht besteedde aan ervaringsdeskundigheid. Ik dacht in eerste instantie dat ik alleen kon kiezen voor de extra leergang, die uit meerdere bijeenkomsten bestaat. Maar er bleek ook een afstudeerproject te zijn die je gedurende de hele studie volgt. Een heel intensief traject. Ik vind dat voor beide meer aandacht moest komen. Daarom heb ik promotiemateriaal en een informatieve video gemaakt."

Geweldsspiraal doorbreken Ook binnen haar vakgebied viel Linde iets op: "De ene ervaringsdeskundige heeft een cursus gevolgd, de ander heeft een hbo-diploma. Er zijn constant discussies over wanneer je nou écht ervaringsdeskundige bent." Daardoor ziet Linde binnen de

hulpverlening een enorm gat tussen professionele behandelaars en ervaringsdeskundigen. "Ze voelen zich bedreigd door elkaar. Ervaringsdeskundigen zeggen dat hulpverleners niet weten hoe het is om slachtoffer te zijn, terwijl hulpverleners roepen dat ervaringsdeskundigen niet de professionele kennis hebben om cliënten te helpen." Daarom richtte Linde een vakgroep op voor alle hulpverleners die affiniteit hebben met ervaringsdeskundigheid. "We zijn nu bezig met het organiseren van een informele bijeenkomst met interessante sprekers uit het werkveld. Ik wil de groepen met elkaar in verbinding brengen."

'Ik wil ook de geweldspleger helpen'

Daar hebben alle partijen uiteindelijk veel meer baat bij." Linde weet dankzij haar stages precies wat ze wil gaan doen ná haar afstuderen: "Werken met systeemtherapie: niet alleen de cliënt, maar ook de mensen erom heen helpen. Ook de geweldspleger. Vaak is zo'n geweldspleger namelijk zelf ook slachtoffer geweest van huiselijk geweld. Het is een patroon dat in het systeem van die persoon zit. Ik wil die geweldsspiraal doorbreken. Niemand zou bang moeten zijn voor zijn of haar partner, ouder of kind."

JANINE STERENBORG

’/buitenkant

‘Ik strijd voor wat ik wél wil!’

Heeft zijn eigen stijl?

Waar staan de tattoos voor?

Oscar Scholten (27) derdejaars lerarenopleiding biologie

Liever speelt dan serieus

FOTO: JASPER VAN OVERBEEK

Gave style!

"Dank je! Meestal haal ik mijn kleding bij de kringloop of vintage winkeltjes. Ik heb inmiddels wel een eigen stijl ontwikkeld. Voor een man heb ik wel veel kleding: mijn inbouwkast zit tot het plafond propvol!"

Opmerkingen over je stijl?

"Op stages krijg ik soms blikken van 'wat doet die hier?'. Maar ik weet dat ik een beleefde jongeman ben, dat vind ik belangrijker dan voldoen aan 'het plaatje'. Ik wil mijn leerlingen meegeven dat ze mogen laten zien wie ze zijn. Dat kan alleen door het zelf ook te doen."

Zie ik een kleurige sok?

"Ja! Speelse sokken met kleurtjes die afsteken tegen mijn kleding vind ik tof. Het is mijn manier van protesteren tegen de sociale conventie van hoe je je hoort te kleden en gedragen. Want waarom zo serieus? Plezier maken is veel leuker."

Stoere tattoos!

"Dank je! De twee bomen staan voor inzicht en verandering. In mijn jeugd is mijn moeder overleden, daarna was ik zeven jaar depressief. Tot ik inzag dat depressief zijn niet het pad was dat ik wilde volgen. Sindsdien strijd ik voor wat ik wél wil: genieten!"

JANINE STERENBORG